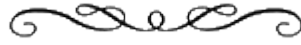

“ Quê Hương Mặt Trời ”

(Nhạc và lời Chơn Chánh Pháp)

Đêm tái sinh, hồng ân trên mái tình.
Để lũ thú hoang, lạc bầy tìm nhau.
Tay đan tay, dệt khung trời mộng.
Ta rêu rao, khúc yêu và mơ.

Yêu thiết tha, từ bao giờ bắt đầu.
Để biết ái ân là nguồn khổ đau.
Chỉ mong em hạnh phúc bên người.
Đừng mang nước mắt, giữa tiếng cười.

Hoang mang cơn địa chấn, đường phố thay hình.
Quanh ta nghe hàm oan, thần chết bạc tình.
Làm sao đo hết, một trái tim không chiều sâu.
Chỉ có em biết, tim hồng pha sắc máu.
Giáng sinh nào, trời đất bao dung tôi và em.
Phúc âm nào, làm nước mắt xóa tan đi hồn nhiên.

Biển nào bội xóa, quê hương mặt trời.
Hàng vạn người chết, thay phơi ngập giòng.
Biển sâu người tát đôi tay tuyệt vọng.
Trong sát na, bất giác ... nhận ra, em chính là Ta.

Biển cho ta kỳ vọng, mang kiếp sống tha phương.
Biển trong tôi bạc đầu, mang dấu tích thương đau.
Biển đêm đêm ngược giòng, đưa lũ khách qua sông.
MiYaGi cơn địa chấn, tsunami lạc giòng,
thành lệ máu ... cuối đêm đông ...